

den kompetente Forsamling, vil kaste deres Lod i Vægtskaalen til Fordel for, at det foreliggende Mæglingsforslag skal vedtages.

Med Hensyn til § 8, som jo handler om Oplysningspligten, er jeg noget forbavset over den Stilling, som den højtærede Minister har taget, thi i Arbejdskommissionen, hvor den højtærede Ministers Parti var repræsenteret ved et Par af de nuværende Ministre, nemlig den højtærede Handelsminister og den højtærede Minister for offentlige Arbejder, tog disse to nuværende Ministre jo meget skarpt Afstand fra Bestemmelsen om Oplysningspligt — jeg kan i hvert Fald sige, at de i højere Grad end jeg personlig tog Afstand derfra. Den højtærede Minister maa altsaa have været i Besiddelse af særlige Overtalelsevener, naar han har kunnet faa disse to højtærede Kolleger til at gaa med til dette Forslag.

Den højtærede Minister sagde, at ingen kan begrunde, at det er uheldigt, at Forligsmændene faar de fyldigste Oplysninger som Basis for deres Afgørelser. Ja, vi fra vor Side er jo imod den Tendens til at gøre Forligsmændenes Mægling til en Slags Voldgift, til en voldgiftsretlig Afgørelse, og det falder sammen med det, som jeg allerede har sagt, at det er ikke Forligsmændenes Opgave, saaledes som Ministeren sagde, at bedømme, om en Virksomhed kan bære det og det, for det vil de være ganske ude af Stand til. Jeg har kritiseret, og det ærede Medlem Hr. Fraenkel har kritiseret, at det i Bestemmelserne i § 8 er fastsat, at hvis Oplysninger gives til den modstaaende Part, saa er denne underkastet Tavshedspligt, og jeg nævnte, at dette med Tavshedspligten havde ikke saa stort at sige, idet man jo ved, at det er meget vanskeligt at bevare Hemmeligheden, naar der foreligger saadanne vigtige Oplysninger. Og der er jo end ikke gjort dette, at der er fastsat Straffebestemmelser for at bryde denne Pligt. I det Forslag, som den tidligere Socialminister Hr. Borgbjerg fremsatte om Bedriftsraad, var der fastsat saadanne Straffebestemmelser, og naar et æret Medlem af Socialdemokratiet før, da den højtærede Minister talte her i Salen, afbrød og sagde, at det maatte jo være Tugthus, saa forstaar jeg det ikke rigtig, for den tidligere Socialminister har jo selv foreslaaet Straffebestemmelser for det Tilfælde, at man overtraadte Tavshedspligten. Men det er naturligvis muligt, at det vil være vanskeligt at finde Straffebestemmelser, der kunde virke. Jeg er af den Opfattelse, at man i det hele bør undgaa, at vedtage noget, som kan vanskeliggøre Forholdene for Erhvervslivet, og jeg

er derfor ogsaa mod denne Bestemmelse, som findes i § 8, og som muliggør, at Forligsmændene efter deres Skøn kan offentliggøre Grundene for deres Nægtelse af Mægling.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg talte stærkt mod Mandatet, men det ærede Medlem fremkom dog med en Udtalelse om, at der ogsaa indenfor Arbejderkredse var Stemning for, eller at man i hvert Fald ikke havde noget imod, at Tillidsmændene blev forsynet med Mandat. Efter det Kendskab, jeg har til Arbejderne, tror jeg ogsaa, det er rigtigt, og vi saa jo da ogsaa under den store Konflikt i 1925, at den, som vel nok forlængede Konfikten eller havde Hovedansvaret for dette, nemlig det nuværende ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Lyngsie, tillige med Bestyrelsens Medlemmer indenfor det store Arbejdsmandsforbund var forsynede med Mandat, idet dette Forbund netop havde givet Hr. Lyngsie og hans Medforhandlere et Mandat til at afslutte paa denne Organisations Vegne.

Jeg føler mig da ogsaa overbevist om, at hvis den høje Rigsdag vedtager et Forslag under en eller anden Form, hvori der kræves et Mandat, saa vil Arbejderne bøje sig for denne Bestemmelse, og derved tror jeg meget vil være vundet. Thi selv om der naturligvis kan være noget i det, der fra anden Side fremhæves, at de Forhandlere, som kommer til Forligsmændene, vil være noget mere betænkelige, end de er nu, hvor Sagen skal ud til Urafstemning, føler jeg mig overbevist om, at de Besværligheder, der derved vil opstaa, vil være meget ringere, end de, vi har under den nuværende Form, hvor lange og trange Forhandlingers Resultater skal sendes ud til mange Tusinde Menneskers Afgørelse, uden at man kan faa Lejlighed til at gøre disse mange Tusinde klart, hvorfor deres Tillidsmænd er gaaet med til at anbefale de stillede Ændringsforslag.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch, som jo, hvad jeg forventede, gjorde sig til Talsmand for tvungen Voldgift, svarede paa mit Spørgsmaal, om han havde den Tro, at de store Masser vilde bøje sig for en voldgiftsretlig Afgørelse, at den Tro havde han, og udtalte, at de Henvisninger, jeg havde gjort til Udlandet, ingen Berettigelse havde, fordi det Forslag, der var stillet fra radikal Side, var et andet end den Ordning, man havde i Udlandet. Til dette vil jeg gerne sige, at det er naturligvis rigtigt, at Bestemmelserne om Tidspunktet for en Strids Indankning for Voldgift er noget forskellige fra det Forslag, det radikale Parti har stillet,